

Lauda creștinului credincios – Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: Romani 5.1-11

Romani 5.1-11: Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu. Și nu numai atât, dar ne lăudăm și în necazuri, știind că necazul lucrează răbdare și răbdarea experiență și experiența speranță; și speranța nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.

Abia atunci când păcătosul simte povara grea a păcatului în prezența lui Dumnezeu, când inima lui, nesigură și neliniștită, tânjește după pace, învață să înțeleagă că are nevoie de har, și încă de un har desăvârșit, pentru a fi mântuit. Dar cât de profundă și de puternică trebuie să fie impresia atunci când într-o astfel de inimă prin puterea activă a Duhului Sfânt pătrunde Cuvântul: „Care {Hristos} a fost predat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25)! Această afirmație scurtă și simplă conține cea mai plăcută evanghelie pentru păcătosul pierdut. El vede aici dreptatea lui Dumnezeu, de care trebuie să se teamă din cauza păcatelor sale, satisfăcută în cel mai desăvârșit mod. Ea și-a găsit satisfacția în moartea Altuia, în moartea ca jertfă a lui Hristos pe Golgota. În locul păcătosului, păcatul a fost judecat în carne. „Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3).

Astfel, păcatul a fost judecat în carne, dar păcătosul a fost achitat. Această achitare corespunde puterii și valorii jertfei lui Hristos; împăcarea noastră cu Dumnezeu este pe deplin valabilă ca și sângele lui Isus, care a fost vărsat pentru păcatele noastre. *Conștientizarea și bucuria* eliberării pot varia în funcție de gradul nostru de cunoaștere a lucrării lui Hristos; dar eliberarea însăși este întotdeauna desăvârșită, deoarece ea depinde exclusiv de această lucrare. Învierea lui Hristos este dovada că dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin satisfăcută în ceea ce privește păcatele noastre și că suntem îndreptățiți pentru totdeauna. Pentru că, dacă El a luat asupra Sa păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, El nu putea fi înviat și așezat la dreapta lui Dumnezeu decât atunci când aceste păcate ale noastre, pe care le-a purtat, au fost complet înlăturate. Atâta timp cât mai era încă *un* păcat asupra Lui, El a rămas supus morții, ca plată a păcatului și nu putea fi înviat din morți și nici nu putea fi așezat la dreapta lui Dumnezeu. Astfel, darea Lui la moarte este dovada că păcatele noastre au fost puse asupra Lui, iar învierea Sa este dovada că ele au fost ispășite și îndepărtate pentru totdeauna, astfel încât noi stăm înaintea lui Dumnezeu ca fiind îndreptățiți.

Odată ce am recunoscut prin credință valoarea și puterea jertfei lui Hristos pentru păcatele noastre și confirmarea îndreptățirii noastre prin învierea Sa, vom avea și conștientizarea în inimile noastre

că suntem complet împăcați cu Dumnezeu și eliberați de păcatele noastre; suntem liberi de conștiința rea, care până atunci ne acuza și ne condamna ca păcătoși. „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1). Această pace este rodul îndreptățirii noastre prin credință. Cel justificat în felul acesta se află acum în prezența lui Dumnezeu fără teamă. Credința în Isus și cunoașterea lucrării Sale l-au eliberat. El a venit ca un om neevlavios, dar a venit cu credință la Cel care îi îndreptățește pe cei neevlavioși, iar credința lui i-a fost socotită ca dreptate (Romani 4.5). Ce mântuire pentru păcătosul pierdut, atunci când ajunge să-L cunoască pe acest Dumnezeu și se refugiază la El prin credință! Este un act de har atunci când Dumnezeu îl achită pe cel neevlavios, dar, având în vedere jertfa lui Hristos, este, de asemenea, un act de dreptate. „Spre arătarea *dreptății Sale* în timpul de acum, astfel încât El *să fie drept* și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.26). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este *credincios și drept* ca să ne ierte păcatele” (1 Ioan 1.9). Așadar, Dumnezeu rămâne pe deplin drept atunci când este milostiv și îi achită pe cei nelegiuți. Într-adevăr, El *Își dovedește* dreptatea prin faptul că îi justifică pe toți cei care cred în Hristos. „Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește” (Romani 8.33). Așadar, nu mai trebuie să ne temem de dreptatea lui Dumnezeu, ci ne bucurăm de ea și o laudăm.

Îndreptățirea noastră și, ca urmare, pacea noastră cu Dumnezeu se bazează, așadar, după cum am văzut, numai pe lucrarea lui Hristos și nu, așa cum cred unii, pe comportamentul nostru. „Avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos”. Dar, deși așa stau lucrurile și deși măsura cunoștințelor și umblarea unui creștin nu au nimic de-a face cu îndreptățirea lui înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să uităm că starea de pace a sufletului unui credincios și bucuria binecuvântărilor care i-au fost date în Hristos depind, pe de o parte, de măsura în care credința este activă în el și îi permite să se bucure de roadele lucrării lui Hristos și, pe de altă parte, de faptul că el umblă în lumină, în simplitate și curăție. Acolo unde acestea două lipsesc, nu există o bucurie adevărată în Domnul, în ciuda cunoștințelor care pot exista; pacea lui Dumnezeu care întrece orice înțelegere nu este savurată și, în loc de o creștere plină de bucurie în har, se dezvăluie un creștinism slab și atrofiat. De aceea, împreună cu cunoașterea clară a mântuirii, fie ca Domnul să ne dea și dorința sinceră de a rămâne cu El și de a glorifica Numele Său prin umblarea noastră!

După această scurtă digresiune, să ne întoarcem la capitolul nostru. Credinciosul a venit, deci, la Dumnezeu în Hristos și a devenit părtaș la lucrarea lui Hristos prin credință. El se găsește acum într-o mare de har de nepătruns; el posedă și se bucură de totul în Hristos, „prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm”. Ce cuvinte prețioase! Noi *stăm* în har și avem *intrare* la el. În Hristos am primit har după har; în El sălășluiește toată plinătatea acestui har, iar noi îl posedăm în El. Fie că este vorba de *gloria* harului lui Dumnezeu în legătură cu planurile Sale, fie că este vorba de *bogăția* lui în privința ispășirii păcatelor noastre prin sângele Său, avem acces deplin la el. În Hristos am primit o astfel de poziție, încât putem savura toată plinătatea și dimensiunea ei, acum prin credință și cândva în glorie. Dumnezeu *Însuși* a devenit refugiul nostru, locuința noastră și locul nostru de odihnă în Hristos. Dacă vrem să înțelegem amploarea poziției noastre, în care ne-a introdus harul, trebuie să căutăm să înțelegem poziția lui Hristos; „pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” [1 Ioan 4.17]. Dumnezeul Său este Dumnezeul nostru, iar Tatăl Său este Tatăl nostru; da, suntem iubiți așa cum este El. Plinătatea lui Hristos este măsura harului în care ne aflăm, iar cunoașterea acestei plinătăți prin credință este măsura savurării acestui har.

Prin același har am fost, de asemenea, aduși în prezența lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți, și acum strigăm prin Duhul filiației, pe care l-am primit: „Ava, Tată!”. Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. (1 Ioan 1.3) În această părtășie învățăm să înțelegem și să savurăm bogățiile harului. În Hristos suntem întotdeauna în prezența lui Dumnezeu și, în virtutea sângelui Său, suntem întotdeauna fără păcat. Chiar dacă umblăm într-un pustiu aici, pe pământ, inima noastră poate trăi deja în casa cerească de sus. Chiar dacă suntem străini pe acest pământ, suntem totuși cetățeni și membri ai casei lui Dumnezeu de sus. Chiar dacă suntem neînțeleși și urâți aici, suntem pe deplin cunoscuți și iubiți de Dumnezeu Tatăl în Hristos Isus. Chiar dacă trecem prin multe necazuri, vom găsi dragostea lui Dumnezeu în toate acestea. Chiar dacă vom suferi ispite, Isus, Marele nostru Preot credincios și milostiv, care a fost El Însuși ispitit în toate, cu excepția păcatului, ne reprezintă totdeauna și Se roagă pentru noi. El este tăria noastră în luptă, mângâierea noastră în suferință, bucuria noastră în durere, puterea noastră în slăbiciune. El ne călăuzește și ne păzește pe calea noastră, ba mai mult, este mereu preocupat cu noi prin Duhul Sfânt care locuiește în noi; „prin El avem intrare, prin credință, în acest har în care stăm”.

Cât de binecuvântată și de prețioasă este certitudinea de a sta în acest har! Bogățiile sale satisfac toate nevoile noastre, iar gloria sa ne permite deja să înțelegem și să ne bucurăm de cele mai mari și mai plăcute privilegii. A sta în har nu înseamnă nimic mai puțin decât a sta în Hristos și a te odihni în Dumnezeu. Aici sufletul găsește tot ceea ce îl poate satisface deplin și îl face fericit. Dar aceasta nu este tot. Așa cum ne aflăm în har în ceea ce privește prezentul și ne putem folosi liber și neîngrădit de comorile sale incomensurabile, tot așa, în ceea ce privește viitorul, ne lăudăm cu o parte nespus de minunată: „Ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu”. Ceea ce nu am putut obține niciodată prin toate eforturile noastre, am primit gratis în Hristos. Păcătosul nu avea la ce să se aștepte decât la condamnare; dar în Hristos el este umplut de cea mai binecuvântată și mai copleșitoare speranță. El „se laudă în speranța gloriei lui Dumnezeu”. Nu există o glorie mai înaltă și mai desăvârșită decât *gloria lui Dumnezeu*; și aceasta a devenit partea noastră în Hristos. Noi suntem copiii ai lui Dumnezeu; dar dacă suntem copii, atunci și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Cât de plăcută este această conștientizare și cât de binecuvântată o astfel de laudă! Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc o glorie pe care niciun ochi nu a văzut-o și nicio ureche nu a auzit-o și care nu a intrat niciodată în inima omului. Noi suntem cei care nu avem nimic și totuși posedăm totul. Avem deja în Hristos *dreptatea* divină și în curând vom împărtăși cu El *gloria* lui Dumnezeu; pe aceea o posedăm prin credință, pe aceasta prin speranță, iar faptul că avem parte de amândouă este rezultatul lucrării lui Hristos. De aceea, credința și speranța noastră au o bază atât de solidă.

Ne lăudăm cu ceea ce posedăm deja sau vom poseda în curând cu adevărat și desăvârșit. Suntem făcuți una cu Hristos; suntem mădulare ale *trupului Său* și, prin urmare, o parte din El și, de aceea, vom savura toate împreună cu El. El este înălțat la dreapta maiestății lui Dumnezeu și este deja încununat cu glorie și onoare. Ștefan a văzut gloria lui Dumnezeu atunci când a fost omorât cu pietre și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta confirmă certitudinea speranței noastre, pentru că noi suntem trupul Său. Dar noi am primit și pe Duhul lui Dumnezeu, prin care am fost pecetluit după ce am crezut, ca un gaj al moștenirii noastre „pentru răscumpărarea posesiunii dobândite” [Efeseni 1.14]. Gloria lui Dumnezeu este, prin urmare, țelul chemării noastre. Ea a devenit partea noastră prin lucrarea desăvârșită a lui Hristos. Glorificarea Sa la dreapta lui Dumnezeu și darul Duhului Sfânt ne garantează posesia ei, astfel încât ne putem deja lăuda cu ea în speranță. Toate acestea ne fac să ne dăm seama cât de mult avem motive să ținem cu tărie până la sfârșit gloria speranței noastre. Așteptăm venirea lui Hristos pentru a ne lua în gloria Sa. Atâta timp cât această așteptare și această glorie ne umplu inimile, vom respinge cu

plăcere toate lucrurile pământești, pentru a savura toate cu Hristos. În lumina acestei speranțe și a acestei glorii, tot ceea ce este aici, pe pământ, ne va apărea în adevărata sa formă: ca gunoi și pierdere. (Filipeni 3.) Alegerea între o bijuterie prețioasă și strălucitoare și gunoiul murdar de pe stradă nu este dificilă.

Primul verset al capitolului nostru conține de fapt în câteva cuvinte plinătatea Evangheliei. Îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu; viața și umblarea noastră sunt în plinătatea harului și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu. Acesta este rezultatul glorios al lucrării lui Hristos. Dar apostolul are și mai multe motive de laudă. El spune: „Și nu numai atât, dar ne lăudăm și în necazuri, știind că necazul lucrează răbdare și răbdarea experiență și experiența speranță; și speranța nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (versetele 3-5). După ce am înțeles desăvârșirea și rezultatul lucrării lui Hristos, ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu; dar pentru a ne putea lăuda în necazuri, trebuie să fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu. Atâta timp cât nu găsim dragostea lui Dumnezeu în necazurile noastre, acestea ne vor aduce întotdeauna neliniște și nemulțumire. Îl putem cunoaște pe Dumnezeu doar prin dragostea care a fost turnată în inimile noastre prin locuirea Duhului Sfânt. „Oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.7,8).

Apostolul ne arată aici cum dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna la lucru în necazurile noastre. Următoarea binecuvântare a acesteia este perseverența. Eliberarea obținută prin cunoașterea lucrării lui Hristos produce cu siguranță în suflet o mare binecuvântare și bucurie, precum și un curent profund de dragoste față de Isus; dar totuși, toate acestea sunt de obicei amestecate cu o anumită neliniște - nu o neliniște de frică, ci o neliniște în ceea ce simte și savurează sufletul. Bucuria sufletului își are fundamentul mai mult în conștientizarea eliberării sale decât în cunoașterea lui Dumnezeu; el este mai fericit pentru ceea ce a primit decât pentru Cel care i-a dat. De aceea bucuria nu este atât de constantă și deplină, pentru că ea este mai mult sau mai puțin legată de sentimente.

Dar dacă vrem să ne bucurăm pretutindeni și totdeauna, trebuie să avem o bucurie independentă de tot ceea ce este vizibil și omenesc, și aceasta este doar bucuria în Domnul. Relația noastră cu El este la fel de neschimbătoare ca și El însuși. Dumnezeu este dragoste, iar dacă El este singura preocupare a bucuriei mele, mă voi bucura pretutindeni și totdeauna. În același timp, bucuria în Domnul este tăria mea. Dar vom savura această bucurie doar în măsura în care Îl cunoaștem pe Domnul, iar necazurile ar trebui să ne conducă la această cunoaștere. Prin ele, inimile noastre se purifică și se curăță; tot ceea ce este dur și plin de voință proprie se frânge; devenim liniștiți și devotați, iar chipul lui Hristos se modelează din ce în ce mai mult în ființa noastră.

Dacă credința lucrează în noi, Îl vom găsi întotdeauna pe Dumnezeu însuși în necazurile noastre și vom ajunge să cunoaștem în ele dragostea, răbdarea, credincioșia și ocrotirea Sa. Copiii lumii sunt descurajați și deprimați în necazurile lor, pentru că sunt singuri în ele, deoarece nu-L cunosc pe Domnul. Dar inimile noastre sunt întărite de către Domnul, propria noastră voință este zdrobită și învățăm să perseverăm. Ceea ce aceia consideră un blestem este o mare binecuvântare pentru noi; în ceea ce ei tremură și se tem, noi putem să ne lăudăm și să ne bucurăm.

Cu cât sufletul a devenit mai liniștit prin necazuri, cu cât s-a împărtășit mai intim și mai complet cu Domnul în ele, cu atât va înțelege mai bine plinătatea dragostei Sale și va crește în cunoașterea Lui. Dacă a devenit lucid în toate lucrurile, este concentrat asupra voii bune, plăcute și desăvârșite a lui Dumnezeu și știe să o discearnă. Nu numai că a fost întărit și condus la perseverență, dar este

și îmbogățit în tot felul de experiențe. Intrând în Dumnezeu Însuși, ca să spunem așa, el cunoaște cum este El și ce este El pentru noi. Această experiență dă naștere la speranță. Încrederea în Domnul devine din ce în ce mai puternică; el învață să își pună speranța în El chiar și în cele mai dificile situații, deoarece și-a dat seama că El i-a fost întotdeauna suficient. Da, Dumnezeu este întotdeauna cu noi și pentru noi, iar în această speranță mergem cu încredere și luptăm cu putere. Vom putea cânta împreună cu psalmistul în timpul necazului: „Numai în Dumnezeu rămâne liniștit sufletul meu; de la El vine mântuirea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu înalt; nu mă voi clătina mult.” (Psalmul 62.1,2) Această încredere și această speranță nu ne fac de rușine, pentru că noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu și știm că El este dragoste. - Prin urmare, nu avem oare motive să ne lăudăm și în necazuri?

În versetele următoare ne este prezentată cea mai desăvârșită dovadă a acestei dragoste, așa cum a fost ea dată în Hristos Isus, fără contribuția noastră. „Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui.”

Dacă cineva cere o dovadă vizibilă a dragostei lui Dumnezeu, să privească la Golgota. Acolo Îl vede pe singurul Fiu născut și iubit al lui Dumnezeu pe cruce, bătut în cuie pe lemnul crucii între călcători de lege, ca jertfă de bună voie pentru dușmanii lui Dumnezeu, pentru păcătoși și cei nelegiuți. Ar putea exista o dovadă mai mare și mai desăvârșită a dragostei lui Dumnezeu? Și cât de complet nemeritată a fost această dragoste! Ea nu a găsit niciun motiv în noi; dimpotrivă, tot ceea ce era în noi ura această dragoste și o respingea cu ostilitate. Isus, expresia desăvârșită a naturii lui Dumnezeu, a fost disprețuit, respins și ucis. Astfel, această dragoste nu putea găsi motivul pentru a acționa în acest fel pentru noi decât în ea însăși, în Dumnezeu, care este dragoste; și vedem, de asemenea, că nu avea nevoie de niciun motiv în afara ei pentru a se revărsa și a lucra în toată plinătatea ei. Deci, noi am ajuns la această dragoste minunată care întrece orice cunoaștere, dragostea lui Dumnezeu. Isus ne-a dăruit această dragoste și, prin moartea Sa, *am fost împăcați, îndreptățiți prin sângele Său*; da, am devenit acum subiecte la fel de prețioase ale dragostei lui Dumnezeu ca și Hristos Însuși, căci El spune: „*ca lumea să cunoască că Tu i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine*” [Ioan 17.23b]; iar Duhul Sfânt ne numește „aleși, sfinți și preaiubiți” [Coloseni 3.12]. Cât de profund ne liniștește și ne înviorează inimile, cât de mult ne mângâie în orice situație și ne permite să privim în sus cu încredere, atunci când ajungem să cunoaștem natura și amploarea acestei dragoste în adevăr!

Apoi, în versetul 11, apostolul spune din nou: „Și nu numai atât” și adaugă: „dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea”. Aceasta este cea mai înaltă și cea mai prețioasă laudă. Subiectul ei nu este gloria, nici pregătirea noastră aici, nici dovada dragostei lui Dumnezeu, ci Dumnezeu Însuși. Când L-am recunoscut pe Dumnezeu în natura Sa și am înțeles puțin cum este El și ce este El pentru noi, atunci nu există nimic mai sublim și mai prețios pentru inimile noastre decât să putem spune: „Dumnezeul care S-a revelat în acest fel este Dumnezeul meu și Tatăl meu în Hristos Isus”. Oricât de prețioase ar fi fost cândva toate promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam, nimic nu a fost mai plăcut pentru inima lui decât cuvântul: „*Eu sunt scutul tău și răsplata ta foarte mare*” [Geneza 15.1b]. A-L avea și a ne bucura de Dumnezeu Însuși ca parte deplină a noastră este cel mai înalt și mai glorios lucru care a devenit

al nostru prin Isus Hristos. Această laudă nu va înceta nici măcar în gloria însăși, unde Dumnezeu și Mielul vor fi singurul subiect al laudei și al închinării noastre; iar aici, în pustie, această laudă ne va ridica deasupra a toate.

Poziția interioară a creștinului este revelată în această triplă laudă. În primul rând, el se laudă în speranța gloriei lui Dumnezeu. El se bucură de bogățiile incomensurabile care i-au venit în Hristos Isus și, cu siguranță, are toate motivele să facă acest lucru. Apoi, pe măsură ce sufletul său se liniștește și descoperă că dragostea și harul lui Dumnezeu lucrează în toate căile sale, pentru a-l pregăti și a-l conforma tot mai mult cu chipul lui Hristos, el se laudă și în neazuri, al căror rezultat este atât de binecuvântat pentru el; și, în cele din urmă, pe măsură ce este atras mai adânc în Dumnezeu Însuși, pe măsură ce începe să-L cunoască pe Dumnezeu în plinătatea ființei Sale, nu există nimic mai binecuvântat pentru el decât să se laude cu Dumnezeu Însuși.

Facă Domnul, ca inimile noastre să ajungă să cunoască această laudă întreită prin lucrarea Duhului Sfânt și, mai presus de toate, să învățăm să ne lăudăm în *Dumnezeu* prin Domnul nostru Isus Hristos!

Tradus de la: Botschafter des Heils in Christo 48 (1900)